

Munka, gyönyörködés, pihenés

Isten ritmusa és a miénk

Suhai György

2022.01.01.

A teremtési beszámolót olvasva tűnt föl egy érdekes minta a teremtés művét lezáró események sorrendjéből. Isten 6 nap alatt létrehozta ezt a csodálatos világot, alkot valami újat, majd rátekint az egészre és azt mondja: „ez nagyon jó!” (1Móz 1:31). „Ez nagyon jó lett, nagyon jól sikerült! Gyönyörű! Fantasztikus! Wow!...” Majd pedig, mint aki jól végezte dolgát, megpihen: „megnyugodott a hetedik napon minden munkájától.” (1Móz 2:2).

Teremtés, gyönyörködés, megnyugvás - ez Isten ritmusa.

Ebbe az isteni ritmusba kapcsolódik be, ezt a ritmust veszi föl az ember a teremtés hajnalán. „*Fogta az Úr Isten az embert, és az Éden kertjébe helyezte, hogy művelje és őrizze azt*” (1Móz 2:15). Az ősi szövegben egészen pontosan az áll, hogy „és **megnyugtatta** őt az Éden kertjében”. S ha azt is hozzávesszük, hogy az „Éden” héberül gyönyörűséget, gyönyört jelent, akkor itt az áll, hogy „megnyugtatta az embert a gyönyörű kertben,...” . Vagyis Isten először megpihentette az embert, azaz, egy gyönyörű környezetben helyezte bele őt a maga nyugalmaiba. (Még hogy nem számít a környezet!) „...*hogy művelje és őrizze azt*”, azaz hogy ebből a megnyugvásból, ebből a külső, belső gyönyörűségből merítve képes legyen betölteni Istentől rendelt küldetését. A sorrend tehát nem az, hogy dolgozzunk jó sokat, hogy aztán legyen mit kipihenni, hanem az, hogy nyugodjunk meg Istenben, Istennel, menjünk be az ő nyugalmaiba, töltődjünk fel az ő nyugalmaiból, hogy aztán képesek legyünk végezni a tőle kapott munkát, szolgálatot. És ami szintén elképesztően fontos, hogy hagyjunk időt az elvégzett munkában való gyönyörködésre, azaz a szemlélődésre, az ünneplésre is! Pihenés, munka, gyönyörködés. Ez az ember életritmusa.

Ha bármelyik kimarad a három közül, felborul az egyensúly és félre fog siklani az életünk. Ha egyáltalán **nem végzünk vagy nem végzünk *legendő* kreatív, kielégítő, azaz a tehetségünknek, ajándékainknak, elhívásunknak megfelelő, értékteremtő munkát**, kiégünk és depressziósak leszünk. Meg vagyok győződve arról, hogy Isten képmásaiként bennünket is arra teremtett az Úr, hogy alkossunk, teremtsünk, hozzunk létre valami újat. Ha mindig, vagy az időnk nagy részében „fát vágunk”, és csak kevés idő jut a „fafaragásra”, ki fogunk égni, ld. 40/60% alapszabály¹! Úgy gondolom, kevesen vannak, akiket Isten favágásra, üzemeltetésre, fenntartásra hív el. Bennünk van, különösen férfiként, hogy alkotni szeretnénk, értéket teremteni.

A hivatásodnak, ajándékaidnak megfelelő munkát végzel?

Bármilyen jellegű munkát is végzünk, a legtöbbször ott szúrjuk el (legalább is én itt szúrom el), hogy **nem hagyunk időt a gyönyörködésre**, az elvégzett munka megünneplésére. Mert már jön is a következő feladat! Nincs feldolgozás, nincs kiértékelés, nincs gyönyörködés, nincs szemlélődés, nincs reflektálás és így hálaadás sem. Jól kidolgozzuk magunkat és beesünk az ágyba. Jó esetben kipihenjük magunkat és már nyomjuk is tovább a melót vagy a szolgálatot. Ez az ördög egyik legalattomosabb kísértése, t.i. hogy úgy túlterhel szolgálatokkal, hogy nem marad idő a gyönyörködésre. Ha kihagyjuk a gyönyörködést, az ünneplést, akkor meg fognak jelenni a pótszerek az életünkben: pornó, alkohol, falánkság, vásárlási láz stb. Hiszen mivel nem tudunk gyönyörködés nélkül élni, szükségünk lesz valamire, Isten helyett, ami gyönyörködtet. Az pedig végképp szomorú, ha valaki nem is leli örömét,

¹ Ld. „*Hol a helyem a világban?*”.

nem is tud gyönyörködni a saját (Istentől kapott, ihletett) munkájában. Persze az is igaz, hogy Isten elsősorban arra hív, hogy Őbenne gyönyörködjünk (Zsolt 37:4). Ehhez meg kell állnunk!

Nem kizárt, hogy a többi között, ezt a célt szolgálták az ÓSZ-i oltárépítések is: gyönyörködés, szemlélődés, feldolgozás, az Isten munkájának megünneplése. Isten tett valamit egy emberrel, melynek emlékezetére ő oltárt épített. Ábrahám lépten-nyomon ezt tette (1Móz 12-13). Nem kevés idő lehetett egy oltárt felépíteni. Miközben az építés zajlott, volt ideje az oltárépítőnek reflektálnia a megtapasztalt istenélményre, ami oltárépítésre készítette. Számomra ennek a tanulmánynak a megírása is egy gyönyörködés, reflektálás Isten egy újabb kijelentésére a munkával, gyönyörködéssel, pihenéssel kapcsolatban. Kíírom magamból az istenélményt és közben ünnepelek és gyönyörködök a lelkem.

Van időd a szemlélődésre, feldolgozásra, reflektálásra? Szoktál időt szánni az oltárépítésre?

Ha rendszeresen elmarad a pihenés, ha nem tudunk leállni és nem tudunk megnyugodni Istenben, akkor is ki fogunk égni, akármilyen nemes, fontos, felemelő, kielégítő szolgálatot is végzünk. És bizony itt arra is szükségünk lehet, hogy fizikailag is elvonuljunk egy másik közegbe, pl. a város zajától a természetbe vagy egy falusi környezetbe, hogy valóban ki tudjunk kapcsolni, meg tudjunk nyugodni és el tudjunk csendesedni, hogy meghalljuk a mennyei Édesapánk hangját. Jézus hajnalonként tette ezt meg (Mk 1:35). És Ő azt mondja, hogy *„jőjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugvást adok nektek”* (Mt 11:28). Ez tehát a kiindulási pontja egy kiegyensúlyozott, tevékeny hívő életnek. Meg kell tanulnunk megnyugodni Krisztusban, hogy aztán képesek legyünk Őérte munkálkodni is. Nem véletlenül mondja Pál, hogy viseljünk gondot először magunkról és aztán a „tudományról” (1Tim 4:16), először magunkról és aztán a nyájról (Apcsel 20:28). Mert ez a helyes sorrend, amit nem tudunk következmények nélkül figyelmen kívül hagyni.

Van sabbatod? Van pihenőnapod?